

Oponentský posudek práce Lucie Hrabalové *Rukopisy VBF*

Práce Lucie Hrabalové se zaměřuje na charakteristiku a bibliografické mapování samizdatové edice *Rukopisy VBF*, u jejíhož zrodu stáli zejména dvě osobnosti – Bedřich Fučík a Vladimír Binar. Práce vychází z předpokladu poměrně malého zájmu o tento samizdatový počín, stojící ve stínu soudobých paralelních podniků typu *Vaculíkovy Petlice*, *Vladislavova Kvartu*, *Havlovy Expedice* a jiných známých projektů. Nutno však dodat, že jak čas běží - zejména v souvislosti s diskusemi ohledně vydávání díla *Jakuba Demla* - debatuje se v posledních letech o *Rukopisech VBF* možná častěji, než o jejích souputnících, o nichž se mluvilo zejména v 90. letech. To ale práci Lucie Hrabalové neubírá na kvalitě a důležitosti, protože právě se zmiňovanou polemikou „o Demla“ se kolem *Rukopisů VBF* nakupila celá množina fám a dezinterpretací, které se diplomantka ve své práci pokouší prostým chronologickým popisem a pečlivou bibliografickou prací vyvrátit.

Práci si autorka rozčlenila v zásadě do 4 částí. V první se věnuje místu *Rukopisů VBF* v kontextu dobové samizdatové produkce, charakterizuje specifikum této produkce a jedinečnost práce editorů *Rukopisů* v jejím rámci. Soustředí se na důležitý aspekt vydávání sebraných spisů, což byl bezesporu ve své době – bez podpory akademických institucí a jakýchkoli prostředků – výkon jedinečný nejen u nás, ale i v zahraničí.

V druhé nejrozsáhlejší části práce pak přináší detailní bibliografii edice, orientovanou na základě vydávání jednotlivých sebraných spisů – Demlových, Čepových, Zahradníčkových a Fučíkových a Knižnice strojopisné edice Rukopisy VBF, obsahující celou škálu dobových ineditních svazků rozličných autorů.

Podstatné rovněž je, že si všímá ohlasů – ať dobových, které zřídka glosovaly zrod edice, tak současných, jež se vážou zejména k debatě o vydávání Díla Jakuba Demla. K historii edice a k současnosti vydávání díla je směřován také rozsáhlý rozhovor s Vladimír Binarem, spoluzakladatelem a dnes posledním žijícím účastníkem edičního počínu. Rozhovor autorka vede neinvazně, nechává editora vyprávět a zohledňovat celou škálu podnětů, které dnes vyplývají z debaty o vydávání Demlova díla.

Diplomová práce Lucie Hrabalové zaplňuje řadu prázdných či lépe řečeno nedourčených či zmatečných míst na mapě předlistopadového samizdatu a jeho dnešních vydavatelských metamorfóz, čímž jednoznačně potvrzuje svoji oprávněnost. Stálo by za to uvážit publikaci bibliografické části práce; důležité by však bylo ještě jednou detailněji pročíst práci z hlediska redakčního, vyvarovat se například toho, aby se stránky obsahu lišily od skutečného umístění v publikaci apod. Toto je ale naprostá marginálie. Práci Lucie Hrabalové rád doporučuji k obhajobě.